Почтову оплату зложено в гори гуртом.

Ч. 47. (173) Неділя, дня 26. падодолиста 1922. Рік IV

До кінця біжучого року передплата разом з оплатою почт. в краю 700 м; за границею разом з оплатою почт.: В Чехії 15 чес. кор. чвертьрічно. В Америці 2 дол. річно. Адреса Редакції і Адміністрації: Перемишль, вул. Побереже ч. 1.

УКРАЇНСЬКИЙ ГОЛОС

політично-економічний орґан.

Ціна 150 марок

Свято 8. грудня.

Зближається день 8. грудня. День цей є святом „Просвіти". В тім дни перед 54 роками основано у Львові Тов-о „Просвіта". Память того дня для всіх, кому дорога культура і освіта, а особливо для Українців Сх. Галичини велика. День основання Тов-а „Просвіта", себто день 8. грудня 1868 р. є угольним каменем розвою української національно-державної думки а півстолітна діяльність „Просвіти" прорубувала освітою і національним освідомленням той шлях, яким йшла ця думка під курні стріхи широких закутин нашої тіснійшої Батьківщини. Розуміє це без пояснення український народ і відчуває в повні нині в часі горячої боротьби за свою державність. Розумів це він також уже перед війною, а навіть у перших початках істновання Тов-а „Просвіти". „Памятаймо добре, що кождий просвічений селянин, то один воїн більше в нашій справі", — голосив на загальних зборах Тов-а „Просвіти" нововибраний третий голова Тов а Володислав Федорович дня 10. мая 1873 року. І нині по 50 літах на яві це бачимо, що перші провідники „Просвіти" передвиджували. Тому обходити річницю основання Тов-а „Просвіта" є для нас, пізнійших поколінь, святим обовязком. Перший раз переведено свято „Просвіти" в цілім краю в 1908 р. тобто в 40 літний ювилей іствовання Тов а.

І від того часу крім воєнних 1914-19 років обходить торжественно український нарід Галичини рікрічно день 8. грудня. Зробив день цей празником „Просвіти". А святкує його український нарід дійсно величаво в церкві, школі, в освітних та культурних установах та присилає Тов-у „Дар Просвіти" у формі переведених збірок. У повоєнних 1920-1921 роках святковано день „Просвіти" навіть величавійше і щирійше ніж у передвоєнних. „Дар Просвіти" осягав усе високої суми. Пр. в 1908 р. понад 10.000 Корон, в 1920 р. около 100.000 пм. а в 1921 р. понад і міліон марок п. Тож і цего 1922. року переведім торжественно — відповідно до хвилі. — „Свято Просвіти"; де і як лиш можемо, та перешлім матірному Тов-у поважний „Дар Просвіти", якого воно в цім році так дуже потребує, головно на покриття коштів направи дому, який знищила рука вандала вибуховим матеріялом дня 21. IX. 1922.

Правда, тяжка хвиля, а навіть дуже тяжка, в якій відзивається Головний Виділ Тов-а враз із своєю Просвітно-орґанізаційною Комісією до загалу українського населення в краю, але вірить в те, що сила ідеї, розуміння ваги культурної праці і наше завзяття більше понад усю брутальну силу. Свято „Просвіти" відбудеться, відбудеться величаво. О це постараються виділи Філій, Читалень, та члени, яким Головний Виділ переведення „Свята і дару Просвіти" горячо поручає.

Робім, не спочиваймо, а й серед теперішних відносин зробимо для „Просвіти" багато.

Спосіб переведення свята поручається місцевим комітетам — після власного розуміння, відповідно до місцевих обставин. Подання до чотирох Воєвідств о дозвіл на публичні збірки „Дару Просвіти" відійшли з Головного Виділу, а рішення властий подасться до відома пізніще дорогою преси. Львів, дня 30. жовтня 1922 р. — За Просвітно-орґанізаційну Комісію при Тов-і „Просвіта": Михайло Галущинський, голова; Александер Панейко, секретар. — За Головний Виділ Тов-а „Просвіта" Др. Іван Брик, з. голови; Степан Шах, секретар.

ЗАКОН.

Арештовання Українців в Сх. Галичині прибрали застрашаючі розміри. Львівські часописи обраховують, що число арештованих перейшло вже 20 тисячів. Деяких арештантів вже звільнено і то без судового переслухання. А коли покривджені питались орґанів польської поліції, за що їх передержано в арешті 1—2 тижні, то ті відповідали, що арештовання наступило на приказ військової влади в порозумінню з військовою прокураторією, та що тільки та влада може дати вияснення.

Отже треба ствердити, що тепер в Сх. Галичині не істнує і не обовязує ніякий закон чи розпорядок, якийби уповажняв військову владу арештувати цивільні особи або видавати в тім напрямі якінебудь накази цивільній владі. Також цивільні особи — на підставі обовязуючих тепер законів — не можуть бути потягані до одвічальности військовими судами, а тим самим не підлагають вони інґеренції військових прокураторів. Колиж помимо цего заарештовано безвинно людей, то зі становища обовязуючих законів, поповнено каригідний вчинок, який в кождій правноправній державі повинен бути покараний.

В справі особистої свободи обовязує або польський закон про конституцію з 17. марта 1921, або коли хтось стане на становище, що цей закон не обовязує в Сх. Галичині, то в такім разі обовязує засадничий закон австрійський з 27. жовтня 1862, Взд. ч. 87 і 88. Оден з тих законів т. є. або австрійський або польський мусить безумовно обовязувати. Котрий з них обовязує є остаточно в справі найновіщих арештовань річею підрядною, бо постанови першого і другого закона в справі ограничення особистої свободи є однакові.

Арт. 97 польської конституції постановляє, що особиста ревізія і арештовання може бути переведене тільки в випадках, які закон виразно означує — а таксамо австрійський закон з 27/10 1862 Взд. ч. 87 постановляє, що орґани влади можуть придержати горожанина тільки в випадках, які предвиджує закон. А законом, який предвиджує випадки, коли поліція має право арештувати — є для Сх. Галичини закон о поступованню карнім з 23. мая 1873. Цей закон в § 177 вичисляє докладно випадки дозволеного арештовання.

Але супроти того, що поліція не могла навіть сказати за що арештовано сотки осіб, які звільнено опісля без судового переслухання, то в такім разі всі покривджені повинні доходити своїх прав. Бо § 101 з. к. каже, що безправне арештуваннє, о скілько було переведене в злім намірі, є *злочином*, а о скілько наступило без злого наміру, то в кождім разі є воно проступком з § 6. закона з 27/10 1862, а безумовно проступком з § 331 з. к.

Незалежно від безправя, поповненого самим фактом приарештовання, доконано на тисячах Українців безправє через те, що передержано їх понад дозволений законом час. В тій справі є постанова польської конституції з 17 марта 1921, яка більше-менше годиться з постановою австр. закона основного з 27/10 1862. Арт. 97 польської конституції каже, що арештованому повинноеся доручити найдальше до 48 годин наказ судовий його приарештовання. Колиж такого наказу до 48 годин не доручиться, то арештований має бути випущений на волю. А австрійський закон з 27/10 1862 каже, що кождий приарештований мусить до 48 годин бути або увільненим або відданим властивій владі, в тім випадку судови. А § 177 п. к., який є пізнійший, постановляє, що поліція мусить до 24 годин або притриманого увільнити або віддати слідчому судді. Отже котрийнебудь закон возьметься за підставу нинішного правного стану — то в кождім разі було обовязком поліції, найдальше до 48 годин арештованих увільнити або віддати судови. Колиж це не сталось, то це безправне передержаннє є — незалежно від каригідного арештовання — самостійний чин каригідний, котрий відповідно до того, чи тут був злий намір чи занедбаннє, треба скваліфікувати як злочин з § 6 зак. з 27/10 1867 а також 331 з. к.

Отже обовязком кождого, тим способом покривдженого є доходити свого права і жадати повної сатисфакції через покараннє дотичних орґанів. Можливе, що дехто махне рукою — мовляв справедливости не дібємось. Так ні! Ми мусимо кождий випадок донести перед суд, без огляду на його рішеннє, бо ці рішення будуть міродайні для осуду, серед яких відносин живемо і чи ми живемо під охороною обовязуючих законів, чи знаходимося поза скобками закона.

Памятаймо, що силу і авторітет кождої держави становить єї стан фінансовий і високо поставлене судівництво. Одно і друге вміють цінити чужинці.

Арештовання.

Ревізії і арештовання відбуваються далі. Дня 8. падолиста переведено ревізію в Редакції „Укр. Голосу", опісля арештовано адміністраторку „Укр. Голосу" п. Катрю Марченко. По 31 годиннім арешті і 7 годиннім переслуханню випущено її на волі. Рівночасно переведено ревізію у відвічального редактора „Укр. Голосу" п. Дра Л. Павловського, арештовано його і відставлено до судової вязниці, де сидить вже 6 день без переслухання. В часі ревізії в льокалі редакції зайшов туди селянин з Кругеля п. Ґудзеляк, щоб купити собі число „Укр. Гол.", бо саме в обідовій порі позамикані були бюра дневників. Ґудзеляка теж арештовано і відставлено до вязниці при окруж. суді. — Часть арештованих ухвалила палата радна тутейшого суду випустити на волю, але прокуратор спротивився. Тому справа відійшла до львівського апеляційного суду і через те арештованим продовжено тюрму о тиждень. Арештованих ґімназистів переведено з ґарнізонової тюрми до судових арештів. Підозрівається їх о убійство провокатора Филипова, якого знайдено застріленого на передмістю Перемишля. В минулім тижні увільнено з тюрми проф. Сабата, о. Шеховича і Дра Здерковського з Мостищини, о. Мариновича з Добромильщини.

В Імени Річипосполитої Польської!

Суд Окружний в Перемишлі, як трибунал для справ пресових орік на мочи §§ 489 і 493 з. к., 1) що: цілий зміст артикулу поміщеного в ч. 44. виходячої в Перемишли періодичної часописи „Український Голос" а) під заголовком „В велику річницю від слів „зрозумів це весь український народ" до кінця артикулу; в) під заголовком „Ткацкий промисл" від слів „Змаганья українського народу" до слів „розвоєм нашого народу"; с) під заголовком „Що чувати в світі" в уступі „При кінци вересня" від слів „Особливо зясовино положенне" до слів „про своє політичне становище„, містить знамена а) і b) злоз §. 58b) з. к. ад с) злочину з з §. 65. а) з. к.; 2) що конфіскати того числа часописи „Український Голос" єсть оправданою. 3) що розповсюднюваннє згаданого артикулу єсть взборонене. Заразом поручаємо редакції часописи „Український Голос", щоби після § 20. закона прасового, зміст цего оречення без поводів на першій стороні найблизшого числа своєї часописи помістила —

Суд окружний в Перемишлі, Відділ VI.
дня 27. жовтня 1922. (Підпис нечиткий).

Ziemi przemyskiej у відповідь.

В 46. числі Ziemi Przemyskiej читаємо на ст. 4. в дослівному переводі ось що: „Передсінок Суду місцем демонстрації. В годинах обіду і вечері виповнюють передсінок перемиського Суду цілі товпи Русинів і Русинок, що приносять їду арештованим землякам. Тим робом акція позірно гуманітарна змінюється в політичну демонстрацію, сказати можна, навіть в апотеозу антідержавної, нераз злочинної діяльности. Президія Суду повинна абсолютно видати зарядження, які удержалиб акцію у відповідних рамах.

Наколиж про неї говоримо, додаймо ще одно питання. Що там робить управитель польської інституції державної, яка з природи річи повинна оставати як найдальше від суду? Чи ялось йому брати платню зі скарбу польського і рівночасно демонструвати проти держави?"

Останні два питання не можуть до нікого иншого в Перемишлі відноситись, як лиш до мене. Тому зволить Хвальна Редакція Z. P. приняти від мене отсі слова у відповідь:

1. Є це ложю, що в передсінку Суду відбуваються які небудь демонстрації. Люди, що там приходять, щоб упросити для себе можність бачення своїх найблищих, щоб їм передати дещо з біля або їди, поводяться там так супокійно і тихо, що лиш зла воля, посунена до найдальших границь, може тут говорити про якусь демонстрацію, яка впрочім з національного боку річ беручи, в даних обставинах булаби прямо блазенством.

2. Хай Хвальна Редакція Z. P. не питає мене, що я роблю в Суді, бо їй до того ніяке право і я їй на це не думаю відповідати. Радше нехай мій „ангел хранитель", що так дуже мною інтересується, зробить відразу „донесеннє" до відповідної власти, як це тепер є в моді. Може я з того ще якось вспіюсь витолкуватись, а як ні, то зиск буде принайменче цей, що не буду декого озлоблював своїми „демонстраціями" в Суді.

3. Раджу з щирого серця Z. P., щоби не давала Президії Суду наук і вказівок, бо тим лише осмішується.

4. Хай Хвальна Редакція Z. P. розважить зріло отці питання: а) Чи воно згідне з етикою в так глумливий спосіб висказуватись про людське горе. Арештованим до тепер ще не доказано прецінь ніякої „антідержавної чи там злочинної діяль-

ности“, а дотеперішній досвід вчить, що останніми часами неодно на велику скалю закроєне обжалування по судовій розправі закінчилось увільненням обжалованого, або і випущеннєм його на волю перед розправою. Побачимо ще, як в тім случаю буде. б) Чи воно згідне з честю усюди, при кождій нагоді, навіть там, де це цілком зайве, накликувати на людий поліцію. Поліція зовсім добре поінформована про ті „політичні демонстрації“, бож там постійно стоїть жовнір поліційний на варті, а не без того, щоби не знала, що і я деколи до Суду заходжу, бо як не вартовий мене знає з бачення, то знають мене напевно вивідники Поліції, які там без сумніву заходять. Отжеж по щож та ціла робота, яка, хочу вірити, що діється це всупереч волі Хв. Редакції, так страшно якось заносить денунціяторством?

Роман Гамчикевич.

ПО ВИБОРАХ.

В часі виборів дня 5. і 12. листопада український народ виказав як найкраще свою політичну зрілість. Не взважаючи на те, що його політичних провідників виарештовано, він не дався збити з нашої політичної лінії, ухваленої всіми українськими партіями в Сх. Галичині. Бачать це і польські ґазети. І як в першій хвилі по виборах писали про „масови удзял Русінуф“ у виборах, так тепер набрали води в рот. Вправді польські партії при помочи звісних штучок переперли до сойму 5 людей — але таких, які з українським громадянством не мають нічого спільного. Одним з них є якийсь Микола Ільків, що став послом до польського сойму з Калущини. Про него „Свобода“ з д. 11|11 922 пише таке: „Микола Ільків є суспендованим парохом Бабина. Дістав він 11.864 голосів на 253.552 управнених до голосовання. Нововибраний посол Ільків виїхав до Варшави в асисті цілої чети жандармів, що берегли цілости його життя і здоровля.“ — Про инших послів, які польські ґазети називають „українськими хліборобами“ нічо наше громадянство не знає, бо це люди такі, що стояли поза скобками нашого народного життя.

На Волині і Холмщині, Українці взяли участь в виборах, тому що Волинь і Холмщина не є справою міжнародною. Всюди перемогла тут українська ліста. Перейшло 16 свідомих Українців і 4 Жиди, бо Українці і Жиди голосували на одну лісту. З того приводу в польських ґазетах настав великий лемент, що на „кресах“ не вийшов ані один Поляк. Пишуть вони, що там попевнено багато надужить виборчих та тому треба волинські вибори уневажнити. Все можливе!! Зараз по виборах арештовано на Волині свідоміщих українських війтів а навіть нововибраного посла Марка Луцкевича.

Що до польських партій, то *праві* партії (вшехполяки і т. п.) здобули около 177 мандатів, а ліві (людовці, соціялісти) около 185 мандатів. До польських мандатів числяться теж 5 „chliborobów ruskich“ z Małopolski. Між цими двома ворожими собі таборами польськими буде стояти 81 послів жидівських, німецьких і українських з Волиня. Вони будуть язичком при вазі і вже тепер деякі розумніщі польські ґазети пишуть, що ті посли, злучені спільними інтересами, будуть становити дуже сильну ґрупу послів, і проти їх волі не можна буде керувати державою.

Східна Галичина.

Львівський польонофільський часопис „Русскій Голос“ в числі 18 з 28 10 922 містить ось таку статтю п. з. „Сх. Галичина а Европа“: „Недавно відвідав нас один з наших діячів в Чехословаччині, котрий приглянувшися близче галицьким відносинам, сказав ті замітні слова: „В Галичині жити, то так, якби чоловік сів собі на бочці з динамітом і закурив папіроску“. І дійсно! По селах горить, їздять якісь таємничі їздці, котрі собі їздять спокійно по селах... Проти 100 таких їздців посилають польські власти цілі полки, котрі однак є безсильні. По містах взриви бомб... За кордоном про те багато пишеться... Причина в тім, що великі держави, а особливо Франція і Анґлія торгуються межи собою, що властиво з нами зробити. Франція проти нас! Вона є за тим, щоби нас прилучити на завжди до Польщі, чи то в формі автономії, чи в иншій. Таким способом, Польща скріпилабись, а Франція малаб сильного союзника в війні з Німеччиною. Не малу ролю грає ту також наша нафта. На випадок, колиб Сх. Галичину злучено з Польщею, Франція в заміну дісталаб ріжні концесії і немало зисків потягнулаб з наших копалень нафти. — Справедливіще відноситься до нас Анґлія. Вона, виходячи з того становища, що подавляюча більшість населення Сх. Галичини є української народности, супротивляється тому, щоби ми остали при Польщі. В такім випадку, по думці анґлійських політиків Сх. Галичина булаби вічною костею незгоди між Росією а Польщею, що загрожувалоби европейському мирови.

Італія з початку мало нами займалась, в послідних однак часах зачала тим всім інтересоватись і станула по стороні Анґлії. Так само і Японія.

При тім всім, ті всі держави, котрі стоять за нами, бояться, що як Сх. Галичина буде прилучена до Польщі, то там ніколи не буде спокою, бо український нарід возьметься до самооборони.

Крім Франції є ще один союзник Польщі в справі Сх. Галичини. Це Румунія. Вона занявши українську часть Буковини і ограбивши Росію з Бесарабії, боїться, щоб колись не прийшло до обрахунку і тому на всі боки оглядається за союзником. Чіпається отже Польщі, обіцюючи їй допомогти їй в справі Сх. Галичини, щоб взаміну Польща піддержувала єї претенсії до Буковини і Бесарабії.

Не мало теж пошкодило скорому рішенню нашої долі міжнародне положеннє, яке витворилось після грецько-турецької війни. Погром Греції був заразом погромом Анґлії, котра Грецію до війни намовила. Це й відбилось на повазі і значінню Анґлії межи великими і союзними державами. — Користаючи з такого положення справи, польські політики не засипляють справи і введеннєм „автономії“ і переведеннєм виборів, хотять доконати прилучення Сх. Галичини до Польщі. Так представляється відношення до долі нашого рідного краю, (Далі артикул сконфіскований).

Розстріл двох українських старшин.

Дня 2. листопаду ц. р. вранці о годині 9-ій при великій асисті війська, поліції та польської публики, відбувався в Чорткові наглий суд над чет. Степаном Мельничуком, літ 24, родом із Пядик пов. Коломия, чет. Петром Шереметою, літ 25, родом із Пукова пов. Рогатин, Ярославом Панасюком, Іваном Луциком або Гуцуляком, Михайлом Беником, о. Михайлом Дмитерком із Мишкова пов. Заліщики, Федором Загородним, Андрієм Паньковим і Михайлом Сергієм. Акт обвинувачення говорив, що дня 22-го жовтня ц. р. перейшов Збруч під Кудринцями і попри Борщів лісами аж до села Мишкова малий, по військовому озброєний відділ, зложений із 12-ти люда і згладив у Мишкові кандидата на польського посла Антона Березовського. Наглий суд у Чорткові звільнив о. Дмитерка й випустив його на волю, Мельничука і Шеремету засудив на кару смерти через розстріл, а решту обвинуваченик засудив на 5 до 6 років тяжкої вязниці. Присуд запав 11-го листопада ц. р. в полудне о годині 12-ій мінут 15. Мельничук і Шеремета приняли присуд польського суду з повним спокоєм і гордістю. Ні на хвильку аж до екзекуції не зраджували ніякого зденервування. З засудженими на смерть пішли до вязничої келії й їх оборонці д-р Баран, д-р Старосольський і д-р Юрчинський. Оборонець д-р Баран списав із ними їх життєписи Зїли обід, написали листи до рідні, висповідалися, розцілувалися в останнє з оборонцями, передали привіт своїм товаришам зі стрільців та української Галицької армії й пішли на смерть. Першого розстріляно Мельничука о год. 3.15 по пол., другого Шеремету о год. 3.20 по пол.

Оборонці були при засуджених до останньої хвилини

Процес Федака і тов.

По близко одномісячній розправі проти Степана Федака і товаришів запав в суботу д. 18. вирок. Судді присяжні увільнили всіх обжалованих від державної зради, а признали винним Ст. Федака за намірене вбійство воєводи Ґрабовського, за що трибунил засудив його на 6 літ вязниці. Винними заворушення публичного спокою признано Штика, Палієва, Матчака, Яремійчука і Зиблікевича і засуджено їх на 2 і пів року вязниці, а виїмком Штика, котрого засуджено тільки на $1\frac{1}{2}$ року вязниці, бо він „признався до вини“ Всім враховано до кари 14 місяців слідчого арешту. Решту обжалованих увільнено.

Дідусь.

Прошу єгомостя!

— А що там?

— До хорого. Чоловік чекає.

— Най їде до дяка, щоб церкву відчинив і приладив. що треба.

Служниця замкнула двері й за хвилину чути було, як у кухні повторяла пан-отцеві слова.

За малу годину вулицею з церкви в село йшло двоє людий. Вони потопали в морі білої мряки й один одного майже не бачили так, що прохожі лишень на знак дзвінка клякали, як годиться клякати. коли священик іде з Паном Богом.

На дворі був осінний приморозок; сільське, як тісто в діжі розмішене болото, стялося й світило брудними хрустями. Під ногами вони ломилися й видавали легенький хрупіт. Панотець почув зимно й скорив, дяк собі поспішав і що третий-четвертий крок дзвонив. Так перейшли довжезну вулицю, аж опинилися за школою біля криниці.

— То тут! — промовив дяк.

— Тут? — повторив сьвященик і відчинив ворота.

Його здивувало, що на подвіррі було зовсім тихо. Ніхто не вийшов на стрічу, не було сусідів, свояків, сільських лікарів і лікарок.

— А може то не тут? — спитав пан-отець дяка.

— Ні, таки тут, старий Скрегота хорий. Я-ж знаю.

— Ну. коли так. то ходім! — І вони увійшли в хату. У хаті тишина. Пусто, як вимів. Лиш постіль лежить розікрита, але недужого нема.

— Гей, є тут хто? — крикнув дяк. заглядаючи до кухонки, комори й до світлиці. Ніхто не відповідав, лиш кури озвалися на поді.

— Нема-що. Підождемо. . .

Сіли на лаву й чекають.

А тут і сонце засвітило й мряка вже піднеслася вище хлопа. Сидять і ждуть, коли чують, на дворі якийсь крик; „Ацю! Ацю!“

Вийшли на поріг. Старий дідусь босий, простовосий, вганяв за годованими підсвинками й на силу старався їх намовити, щоб зайшли до кучі. Але годованці, немов насміваліся з безсильности та неповоротности старого, бігали собі по цілому підвіррі і, видко, мали велику охоту заглянути в город, що був забепечений невисоким плотом і ворітцями з ріща,

— Ацю! Ацю! — кричав старий, блендаючи худими ногами. — А до кучі. погані! До кучі!

Пан-отець дивився якусь хвилину, а там і став непокоїтись.

— А що то ви собі думаєте! Посилаєте по мене, не знати нащо й пощо? Хто у вас хорий?

Старий подивився на пан-отця й кивнув головою:

— Та то я, прошу отця духовного, то я вміраю.

Пан-отцеві було того за багато.

— Що то ви собі жарти з мене робите, чи що? Вмирає й за безрогами бігає по цілім обістю!

— якже, прошу отця духовного? Як вийшли, то треба загнати. А то пішли би в город, або до сусіда . . . Ацю!

Хто знає, як довго були би трівали ці перегони, коли-б не дяк. Він поставив дзвінок і червону ліхтарню на порозі, а сам взявся помагати старому.

Годованці, побачивши таку поважну підмогу, зайшли зараз до кучі. Дідусь ще раз накричав на них і замкнув дверцята на грабовий кілок.

Аж тепер підійшов до пан-отця поклонився й каже:

— Най отець духовні будуть вибачні й не гніваються на мене! Але звичайно, вийшли, так і загнати треба.

Пан-отець змяк. Гніватися не міг, бо мав серце добре йдо людий прихильне, а в тім — гніватися не було й защо.

— Я не гніваюся, — озвався лагідно, — але все таки трудити мене, коли нема потреби, то несовісно. Ви-ж такі здорові, що в неділю самі до церкви прийшли би та висповідалися.

— Ох, Боженьку ти мій! Де там у неділю! Де, це, де! Я ось хто знає, чи полудня діжду. Я лиш на силу діждався вас, Так мені Боже, що на силу!

— Добре на силу, — погадав собі пан-отець входячи в хату . . .

Старий пішов до комірки перебратися в чисту одіж, За хвилину вийшов білий: причесаний, Пан-отець не спішився. Не бачив потреби. Йому хотілося побалакати з дідусем, що був смертельно хорий і бігав по подвіррі за безрогами.

— А давно ви нездужаєте? — спитав пан-отець, сідаючи на ослін.

— О здавна, здавна. Ніби так, боліти — то мене ніщо не болить, але сила кудись поділася. Ніщо її в костях не чую. І в грудях чогось так холоне Виразно смерть

— Ну, й якже, нікого у вас нема? Самі сидите, як пустельник? І здоровому самому нудно, а не то хорому.

— Та я не сам, прошу отця духовного, є в мене діти; добрі діти. Гріх був би нарікати.

— Добрі. а за старого не дбають.

— Дбають. отче духовний, дбають. Ще й як дбають! Ще й як дбають! Нині жадне з хати не хотіло вийти. Обступили мене тай плачуть. Але я, кажу; Чого тут плакати? Йдіть кожде до свойого діла, мене не пильнуйте, бо ніхто мене не вкраде; а як маю вмірати, то й сам умру, без вас. Ти Гриньку, кажу до старшого сина, йди на Змийну. Рілля готова, давно час сіяти, ану-ж прийде похорон і знову відтягнеться, а тут уже й приморозки беруться. А ти, кажу дочці, йди до міста та накупи, чого треба, Знаєш, прийде що до чого, то в наших жидів у двоє дорожше. Невістку я післав на друге село, щоби дала знати своїм, а зять пішов до отця духовного та мав поступити до теслів. Так лежу я сам, коли чую, підсвинки вийшли. Треба загнати. Підвівся я та якось, славити Бога, загнав. А отець духовні най не гніваються на мене, бо я таки на правду хорий. Дуже хорий.

Він ще раз поклонився і впевняв про свою хоробу.

— Ну, якже, й вам не прикро самому? — питав пан-отець.

— І не лячно? — додав від себе дяк.

— А чогож би лякатись? Нікого не вбив, нікому віку не вкоротив, не обікрав. Пережив своє тай треба забіратись. То так, як робітник. Зробить роботу тай, ґанда! до дому. Та чи то мені не час? Уже другий місяць, правду сказати, хліб святий марную. Десь тая сила втікла, нічо не годин робити, а за дурно хліб дітий їсти якось не добре. В горло не йде. От славити Бога що конець. Чого мені боятись? Дітий випровадив на люди, вивінував, розуму навчив, чогож більше і треба? Нема мені нічого боятися.

— Можемо починати, — обізвався священик, зворушений словами старого.

— Починаймо в імя Боже, — відповів дідусь і перехрестився тричі.

* * *

Що лиш пан-отець вернув до дому й забірався снідати, як із дзвінниці озвався дзвін: бам, бам, бам!

Старий Скрегота помер.

Богдан Лепкий.

Дописи.

Лука коло Самбора. Дня 23. жовтня арештовано у нас трьох визначних селян Луцького, Білинського і Городиського і відвезено їх до Самбора, де сидять у судовій вязниці. За що їх арештовано, ніхто не знає, тай певно і вони самі не знають. В неділю 23. жовтня постерунок жандармерії робив трус, а опісля арештовано проф. гім. Хоміцького. Дня 1. падолиста вечером арештовано учителя Урбана, якого відставлено на другий день до вязниці в Самборі. Жандарми ходять по селу та розпитають про кожного учителя тутейшої прив. укр. ґімназії. Були теж у директора ґімн. п. Бачинського, та питали, чи не було в ґімназії зборів, які ухвалили не голосувати при виборах. Директор заявив, що школа не займається політикою а наукою. — Настали отже у нас тяжкі часи: навіть не можна скликати на засідання кружка УПТ, який опікується тутейшою ґімназією. В ночи з 1. падолиста приїхало до нас військо, чого-ніхто не знає. Взагалі настали у нас часи анормальні.

ЩО ЧУВАТИ В СВІТІ?

Совітська Росія зірвала дикльоматичні взаємини з Польщею. Наслідком цего виїхав російський посол з Польщі, а польський з Росії. Причиною цего було, що начальник польської держави не хотів приняти від нового російського посла Оболенського повновласти, а відіслав його до міністра справ закордонних. Тим чувся ображений російський посол і виїхав назад до Росії.

Кемаль паша, побідивши Греків, кпить собі з коаліції. Вину цего поносить сама коаліція. А саме коли заключено перемирє між Турками а Греками в Муданії, повинна була коаліція розпочати мирові переговори. „Коваль клепле поки тепле" — так повинні були поступити і коаліційні держави. Але вони чекали, може тимчасом станеться якесь чудо та торгувались, в якім місті розпочати мирові переговори, Тимчасом Кемаль паша не хотів ждати, чуючи за собою силу, поставив коаліції ультімат, яким домагається щоб коаліційне військо як найскорше забралось з Константинополя. За тим ідуть і инші домагання, які мають забезпечити повну незалежність Туреччини. Очевидно, що ті домагання є зимною водою на голову коаліції. Вона грозить Туркам, але ледви чи словами їх настрашить, а війни з Турками не буде вести, бо то не легка справа. Тай Анґлійцеви, Французови чи Італійцеви не схочеться проливати крови в Азії. Знають про це коаліційні політики. Вправді поширилась поголоска, що Румунія на приказ коаліції має грати ролю „дурного Івана" і в імени коаліції воювати Турків, але в те ніхто не вірить, бож прецінь загально звісне, що Румунія вміє воювати тільки з трупами. А Турки Кемаля-паші не трупи. Тай ще одно: Большевики є в союзі з Турками і моглиб тоді з заду напасти на Румунів. Тому треба сподіватись, що коаліція трохи погороїжиться тай попустить Туркам.

Турецький султан перед двома літами засудив був Кемаля-пашу на смерть за те, що він утворив другий турецький уряд в Анґорі і підняв повстанне проти коаліції і султана. Тепер справа обернулась до гори ногами. Сойм Кемаля паші зложив султана з престола, а його стереже анґлійське військо. Але відобранне султанови престола не стрінеться з великими перепонами. Бо треба знати, що султан не є тільки цісарем турецьким але рівночасно теж наслідком Магомеда, основателя магомеданської церкви — є отже головою тоїж церкви. Тому багато магомедан, особливо в Арабії і Індії, не полагуджується з ухвалою турецького сойму. Знає про це султан і не хоче зректися престола. Це буде причиною спорів або й боротьби між самими Турками. Послідні вісти донесли, що султан втік з Константинополя

Чеські Німці виповіли чеській державі безоглядну боротьбу. На те чеські посли з партії Крамаржа радять чеському урядови, аби він застосував до Німців безоглядний гнет — т. є. щоб виключив Німців зовсім від управи державою, поусувавши всіх німецьких урядників та щоб згнобив всі прояви німецького стремління до самостійности. З цего сміються німецькі ґазети і пишуть, що Німці в обороні свого життя готові до всіх жертв. Чехи думають — так пишуть ці ґазети — що держава це касарня, в якій фельдвебель ходить з гарапом і робить порядок. Так не є, а про це Чехи незадовго переконаються. Так отже боротьба заострюється, особливо через нерозумних чеських загорільців. Оноді завалили ці загорільці памятник Йосифа II в чисто німецькім місті Фрайденталь, що до крайности обурило Німців, бо память Йосифа II чеські Німці дуже шанують. Тай ще одну дурницю роблять чеські загорільці. Обїжджають вони міста в тій части краю, яка замешкана Німцями, і уладжують пусті демонстрації. Це вже надоїло навіть тим Чехам, що мешкають серед Німців. Оноді зїхались вони на нараду і ухвалили, що така політика шкодить не тільки чеській державі, але і Чехам, що в меншости мешкають серед Німців, бо Німці мстяться тим способом, що бойкотують Чехів.

Німецька марка далі тратить на вартости. Репараційна комісія коаліції, яка була в Берліні, і нараджувалась з німецьким урядом, нічо не видумала, що піднеслоби вартість німецького гроша. Тай не могла вона вона нічо доброго зробити для Німеччини, бо в неї на думці було одно — видусити з Німеччини контрибуцію. Один делеґат Анґлії толкував, що коли Франція хоче дістати бодай часть контрибуції, то в єї інтересі лежить, щоб Німеччину поставити на ноги так, аби могла платити. Тому треба старатись. щоб Німці пожичили грошей в Америці. Але Америка каже, що позичить грошей Німеччині тільки тоді, коли її увільниться на кілька літ від плачення контрибуції, аби вона позиченими грішми могла загосподаритись і опісля віддати передовсім довг Америці, а щойно опісля сплачувалаб кортрибуцію; зичити грошей Німеччині на те, аби могла заплатити контрибуцію Франції, Америка не хоче. З тим розумним пляном Америки не годиться Франція — вона хоче зараз грошей. Через таку політику Німеччині недалеко до банкроцтва. Анґлія каже, що банкроцтво Німеччини може довести і Францію до того самого, бо вже тепер французький гріш тратить на вартости.

Франція дуже налякалась, що єї гріш йде в пропасть за німецькою маркою. Вартує він тепер два рази тільки що чеська корона. Гадавби хтось, що це багато. Та де там! Чеська корона не вартує навіть пяту часть передвоєнної австр. корони. Тай Чехія — це молоденька держава, а Франція — це стара, загосподарована держава, яка ще й до того виграла війну. А помимо того Чех платить дві корони за франц. франка! Якаж причина цего? Французи за багато рахують на німецьку контрибуцію — тай жичать багато в надії, що довги заплатять німецькими грішми. Але Німці не платять — а французькі довги теж не плачені. Тому і французький гріш тратить вартість.

Чехи по революції в р. 1918 утворили самостійну народню чеську церков. Нею править патріярх, висвячений на це достоїнство сербським митрополитом в Білгороді. Він оповістив тепер звіт про розвій нової церкви. Зі звіту виходить, що чеська церква має вже 139 священиків. По школах побирає науку релігії чеської церкви около 170 тисячів дітей. Тому що для так великого числа дітей нема священиків, то призначено 400 світських учителів релігії.

ВСЯЧИНА.

Ціни друку і паперу знов пішли в гору, так що ми приневолені піднести ціну „Укр. Голосу" на **150** марок.

Минулого тижня не міг появитися „Укр. Голос", бо саме тоді заарештовано другого одвічального редактора Др. Павловського, арештовано теж адміністраторку, через що експедиція ч. 46 припізнилась о 3 дні. До того всего сконфісковано зовсім наклад 46 числа, який майже був готовий до висилки. Це все унеможливило видати ч. 46 в своїм часі.

Загадка для правників. Львівське воєвудство видало д. 22 жовтня 1922 розпорядок, в якім написано таке: Хтоби аґітував проти участи в виборах, чи то устно чи письмом, буде караний Старостом а у Львові Дирекцією поліції арештом до 14 днів. — Натомісць апеляційний суд у Львові дня 10 жовтня 1922 L. cz. O. VI 270/22 увільнив обжалованого за аґітацію виборчу о. Ілію Кливака, а в мотивах вироку сказано таке: Заходить брак істоти злочину з § 65 з. к., коли зважиться, що закон не вкладає на горожан держави примусу виборчого, допускає свободу аґітації в тім напрямі, що кождому вільно брати участь в виборах або ні, і що вільно тому тим самим аґітувати за вздержаннєм инших горожан від участи в виборах, подібно як вільно аґітувати голосованнєм або також неголосованнєм на певну особу, о скільки та аґітація ведена є в границях. які не колідують з постановами закона карного, що дотичать безпеки життя, тіла, власности і чести осіб третих. — Вправді вже по виборах, але невіжі в законах хотілиб знати, хто має рацію, чи воєвудство, чи суд апеляційний.

Богдан Лепкий, визначний укр. поет і письменник скінчив саме тепер 50 рік життя. Шанов. Ювілят живе тепер на еміґрації в Берліні і там д. 9. листопада відсвятковано його 50 річницю народження. Іменем наших читачів шлемо і ми Достойному Ювілятови щирий привіт та бажаємо йому многих літ і кріпкого здоровля до літературної і громадянської праці. Для вшанування Його ювілею друкуємо його оповіданнє „Дідусь".

Вже місяць сидить в тюрмі 24 учеників укр. ґімназії без переслухання. Всі вони д. 20. падолиста рано розпочали голодівку, не приймаючи нічо до уст. — Голодівку розпочали теж увязнені в Станиславові, Стрию, Тернополі і Коломиї.

„Народна Гостинниця" у Львові зложила 5000 м на „Рідну Школу" в Станиславові і викликала Редакцію „Укр. Голосу" на ту саму квоту. Висилаємо ту квоту і замічаємо отсе: Колиб „Нар. Гостинниця" зложила 1,000.000 марок і викликали Ред. „Укр. Голосу" на 5000 м, то заімпонувалаб цілому громадянству. Але складати жертву 5000 м. це таки кпини зі сторони „Нар. Гостинниці". Тому ми зложивши 5000 м, кличемо ще раз „Нар. Гостинницю на 100.000 марок, а єї директорів кождого з окрема на 5000 м. на „Рідну Школу" в Станиславові.

На Рідну Школу в Перемишли зложили від 4 — 10 с. м. Дорикевич В. 360; Коженьовський І. 500; III. в. ґім. м. 2405; М. Сабарай 1000; Учит. Зб. жін. ґім. (падол.) 6125; Учит. Зб. семинара ж. 23571; III. р. ж. сем. 1716; Сологуб В. (добр. дат. за бурсу) 1000; Др. Павловськийй 1000; О. Яворська 1500; О. Голсвач Н. 80; І. б. м. ґім. 1360. VII. б. муж. ґім. на руки проф. Ростковича Т. 20215; (слава такій молоді!).

Спростованнє: II. в — (не V. в) зложила на руки проф. Федевича 3380 Мп.

Через Адм. „Укр. Голосу" надіслали: **На Рідну Школу в Перемишлі:** І. Букса, Шехиня 500; Р. Дибко, Острів 5000; Ст. Ґошко, 500; О. М. Гук, Іскань 2000; **На харч увязненим:** О. С. Кишик, Опаки 1000, С. Кравчишин, Перемишль 5000; з парастасу в Яксманичах, О. Кисіль 2214, І. Ганаско, Поздяч 1000; О. М. Гук, Іскань 5000; О. І. Качмар, Милик 2000; О. М. Осідач, Ветлина 10.000; О. І. Ліщинський, Борислав 50.000; І. Возний, Кацвин 1000. **На направу Дому Просвіти у Львові:** О. М. Гук — Іскань 2000.

Загальні збори Кружна Українського Педаґоґічного Товариства в Перемишлі з причини від Виділу незалежної відложено на день 24 падолиста (пятниця) год. 3½ зглядно 4 поп. Збори відбудуться в салі Дівочого Інститута з порядком нарад, який подано в той ч. У. Г.

Кр. У. П. Т.

Для українських інституцій в Перемишлі, які доставляють харч для арештованих Українців, жертвували:

Якоб Шарий 500; О. Смішкевич 35 кґ. муки; Церков Селиска 2000; о. Мигаль С. Негрибка 3000; Даниляк Петро Суд.В. 5000; Пані Булик Дубно ад. Перемишль 5000; Пані Анна Бірецка золот. перстінець; о. Тершаковець 2000; Ярослав і Іванна Ґуґлевич 3000; Ярослав Ясеницький 5000; Мария Савчина 1000; Михайло Комісар 500; Світлик 500; Емілія Кочкодан 8000; Ковальчук 5000; Стецишин Олена 5000; Сринчук 10.000; Осип Берко Дрогоїв 5000; Софія Войтович 2000; Лоґіньска 1000; о. Мирослав У 5000; Бовтик 500; Аматорський кружок Буців 2000; Фердинард Левицький і Кошалкевич 2000; Михайло Зелик 1300; Віктор Полянський 2500; о. Савчин 1000; о. Савчин збірка в церкві 7000; Підлуский 5000; Алвськевич 5000; Ґошко 1000; Булавскки 1000; Ціцімірский 1000; Мацьків 1000; Х. 1000; Кл. II. А. ґімназ. 6050; Трешневска 5000; Найдені в склепі 1000; Анна Менціньска 5000; о. Борисевич 10.000; Збірка Дрогоїв 2315; Петро Оленяк Батичі 1000; Теодор Кіца 5000; Грдгорій Поделяк 3000; Кручковский 3000; Кооператива Нагачів 3000; Кочеркевич 5000; Жіноча Громада Яворів 30.000; Повх 1000; о. В. Мартинович 1500; Іван Добош 2000; Складка в Нижанковичах: Жуковський Іван 500; Жуковський Володимир 500; Жуковський Осип 500; Лапичак Дмитро 500; Лапичак Осип 500; Бучковский Іван 500; Бучковский Тома 1000; Качковський Волод. 500; Домкович Михайло 500; Бічанський Мих. 200; Ціцімірський Никола 1000; о. Тринь Іван 1000; Сиротюк Михайло 500; Куриляк Іван 500; Красник Іван 1000; Шеремета Василь 100; Плаяетка Осип 500; Жуковський Дмитро 100; Ціцімірський Петро 150; Богачик Йосиф 500; Юрчик Михайло 200; Зелізна Спілка 24.000; Доброміль ч. Ганришко 69.000; Княжіпіль Гавришко 7900; Ляцко Гавришко 8500; о. Каранович 5000; Ґера ч. Фуяревич 5000; Демитраш Фуяревич 5000; Лельо Фуяревич 5000; Слободян Фуяревич 5000; Збірка 280 кл. бараболь, 50 кл. муки; *в ред. Укр. Голосу* зложили: 1 курка. 1 яєць, 11 яблок, 2 л. молока; *на руки М. Борис.* Невела 2000; Жіноча Громада Яворів 25.000; школа Шашкевича 2830, 6000, 4100, 33.000. (д. б.)

† Леонтина Шайдицька

вдова по бл. Йосифі, пароху в Гнилій померла дня 15. жовтня в Перемишлі. З покійницею зійшла до гробу щира Українка. Трех єї синів пішло служити Батьківщині; з тих Олександер і Володимир поклали свої буйні голови за волю народа, а третий з відворотом галицької армії опинився на Чехо-словаччині. Помимо цего Покійна не упадала духом і до послідних хвиль життя вірили в кращу будучність народу. В. І. П.!

НАДІСЛАНЕ.

Подяка. В тяжкім горю, якого дізнала я через смерть Найдорожчої Матери і Бабки, дякуємо всім, за щирі заяви спочуття і за участь в похоронах. З окремо дякуємо Впр. о. мітратови К. Волошинському, Впр. о. кан. М. Мрицови і Впр. о. кан. К. Богачеському, Впр. о. дек. А. Борисевичеви і оо. катех. Тершонівцеви, Мягкому і Гриникови за відпровадженнє мощів Покійної на місце вічного спочинку, а Впр. о. кан. Мрицови за прекрасну проповідь над гробом. Щире Спасибіг академічному хорови, що гарним співом звеличав похоронний обряд, та всім тим громадянам, що відвели Покійного до гробу.

Донька з дітьми.

„Аіда" — Найліпші, гиґієнічні ПАПІРЦІ і ТУТКИ до набуття у всіх трафіках і склепах. — — Правдиві тільки з друком і шабельною витисненою на папірци. — Жадайте всюди тільки „АІДА." 6—15

Хто знавби, де і що сталось з **Яковом Захарчуком** бувшим підхоружним III корпусу, XIV бриґади, III. Доповн. куриня 3 сотні, що перебував до серпня 1919. у Винници на Україні — зволить ласкаво подати до відома Грицеви Захарчукови Пилипи п. Матіївці біля Коломиї.

Академик вправний інструктор обійме лекцію на селі сейчас. Зголошення до Адміністрації під „Інструктор І. К.“

Парохіяльний Уряд в Биличах пошукує вдову або сироту до помочи в господарстві. Харч і доплата після здібности і умовп. Почта Райтаревичі.

Інструктор глядає лекції з шкіл народн. виділових і сем. учит. Зголошення Адм. „Укр. Голосу“ під „Деше“.

Позір Американці! Спішіться!

Сейчас до продання фільварок понад 50 м. орної землі будинками і домом мурованим. Ціна дешева, в посіданнє віддається сейчас! Інформації уділяє Адміністрація „Укр. Голосу“. 147—1—1

„Уголь горішношлеський і нафту, доставляємо в найкоротшім часі по замовленню **Збіжа, опалове дерево і жолудя** купуємо ваґонами, або вимінюємо за **уголь і нафту.**

— **Принимаємо вкладки до обороту на високий процент.** —

„УНА“ Промислово-Торговельне Товариство
— Ска з обм. пор. —
— **в Дрогобичі,** вул. Стрийська ч. 14. —

НИТКИ вс. рода, до шиття і вишивання, гуртом, і на дрібно продає дешево і поручає свої від 22 літ ведені робітні суконь і білля
ЖІНОЧА СПІЛКА ПРОМИСЛОВА
„ТРУД“ ЛЬВІВ, Ринок ч. 39.

Русалка гарний, малий Календарчик на 1923 р. появиться на днях в двох красках.
Ціна за 10 прим. 3000 Мп. 2—4
„ЯК ВЕСТИ ЖИТТЯ?“ Ціна з пересилкою мп. 1600
Замовлення приймає: **А. Окпиш, Львів, Кадецька 4.**

Механічна ткальня „ПОЛОТНО“

Львів, ул. Зіморовича ч. 20.

значно розширена, на основах найновійшої техніки збудована ФАБРИКА, виробляє полотна, найліпшої якости, придатні до всіляких цілий. Взиваємо отже Селян, щоби не тратили часу, лиш як найскорше приносили або присилали нам сирівець до виробу, продажі або в цілі виміни на готові наші вироби. Для ужитку широкої Публики ми отворили також і ДІЛ БЛАВАТНИЙ, ГУРТОВНИЙ і ДЕТАИЛІЧНИЙ. — Товар дуже тревалий, по фабричних цінах. — Для Ремісничих Спілок, Рільничих складів, Кооператив і т. д. спеціяльні условини і значний опуст. — Приймеся аґентів і заступців за СТАЛОЮ ВИНАГОРОДОЮ і ПРОВІЗИЄЮ.

ЗАРЯД.

ДЗВОНИ гармонійно строєні з матеріялу І. кляси
— достарчає —
Петро і Василь Дуткевич
в Станіславові, побіч катедр. церкви.
Склад дзвонів, риз і всіх знарядів церковних, відливарня і робітня всякого запотребовання церковного з металю, срібла і золота, огнева позолотня чаш; 35 % з чистого зиску на вдовиці і сироти по священиках. 1—20

Одиноке Українське парцеляційне товариство „ЗЕМЛЯ“ у ЛЬВОВІ, Ринок ч. 43.
Переводить парцеляції більших посілостей, інтабулює зараз купців за властителів куплених ними ґрунтів. Має урядове уповажненнє до парцеляції. Приймає гроші на вкладки щадничі. — Дає інформації в справах парцеляційних.

Цемент в бочках зі складу продає **„УБУС“**
ЛЬВІВ, Оссолінських 6.

Найлучші дзвони

з передвоєнного матеріялу
— **достарчає** —
під ґваранцією
„РИЗНИЦЯ“
Т-во зареєстроване з огр. порукою
В САМБОРІ.
Докладні інформації відворотною почтою.
Богато листів з подякою.
„Ризниця“ дає 20% чистого зиску на підмоги для вдів і сиріт по священиках, а 20% на підмоги бідним церквам.

Европа-Америка 106 долярів.

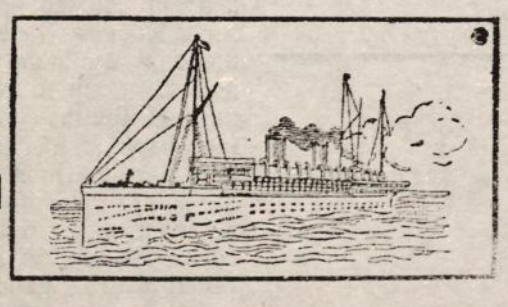

Европа-Канада 106 долярів.

Корабельне Товариство **„WHITE STAR LINE“** (Лінія білої Звізди)

подає до відомости, що число еміґрантів зі східної Галичини до Америки є на вичерпанню. Пасажири, котрі дістали американські віза, повинні зголоситися зараз до центрального бюра Корабельного Товариства

“White Star Line“, Варшава, вул. Маршалківська 132

— **або до філій:** —

у Львові, вул. Городецька 36. і Тернопіль, Тарновського 5.

без баґажу для зареєстровання на виїзд до Америки!

Еміґрація до Канади тревае дальше нормально!

ЛЬВІВ, ул. Городецька 36 „WHITE STAR LINE“ і Тернопіль, ул. Тарновського 5.

Важне для їдучих до Північної, Середущої і Полудневої Америки.

Безпосередна і правильна кумунікація на люксусових кораблях, уладжених з найбільшим перепихом, з узглядненнем всіляких вимогів новочасної техніки і науки.

До Ню Йорку!
на наших кораблях „О“
„Orduna“
„Oropesa“
„Orbita“
„Vauban“
„Vestris“
„Vandyck“

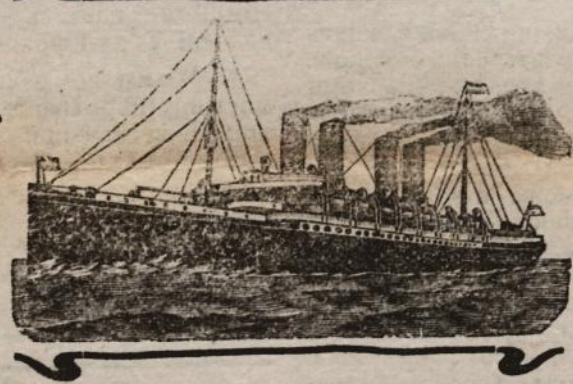

В 3. клясі є рівнож кабіни на 2, 4 і 6 осіб, доступні для всіх пасажирів.

До Бразилії, Уруґваю і Арґентини
на наших кораблях „А“ і „D“, вже так добре відомих еміґрантам:
„Andes“
„Avon“
„Arlanza“
„Almanzora“
„Araguaya“
„Darro“
„Deseda“
„Desna“
„Demerara“

Орхестра пригриває щоденно пасажирам 3. кляси.
Кухня знаменита. **Спеціяльний харч для материй і немовлят.**

Увага! Їдучі до Ню-Йорку!!!

Єсли хочете обминути морської хороби, спричиненої скорою їздою „морських Великанів“ і мати приємну приємиу подорож на океані, їдьте лиш кораблями Товариства

THE ROYAL MAIL STEAM PACKET Co.

Головна Аґенція:

ВАРШАВА, Електоральна 35. Телефон 509.09.
ФІЛІЇ: ЛЬВІВ, Городецька 93. Станиславів, ул. 3. Мая 5. **Тернопіль,** Тарновського 19. **Ковель,** Новоколійова 4. **Рівно,** Шосова 122. — — — **Білосток,** Кілінського 21. **Гродно,** пл. Баторого 3.

Відділи в Америці:

R. M. S. P. New-York — Brodway 26
R. M. S. P. Chicago 117, West Waschington St.
R. M. S. P. Boston 10, Congress St. (E. S. A.)
R. M. S. P. Halifax, St. Paul Building
R. M. S. P. San Paulo - Rua da Qitanda 18 a.
R. M. S. P. Rio de Janeiro-5 5 Avenida Rio Branco (P. O. BOX. 21,)
R. M. S. P. Montevideo - Mac Lean & Stapledon, 332, Calle Piedras
R. M. S. P. Buenos-Aires - La Mala Real Argentina, Lida, Edificio Britanlco.

Сальон мод-конфекції „BRONISŁAWA“

для Вп. Пань і дітей
Ринок обок фірми „Еміль Піскор“ в партері

зістає отвертий з днем **20. листопада** бр. під керунком першорядних сил фахових. Замовлення виконується елеґантсько і солідно. Поручуємо П. Т. Паням найновші моделі і всязамовлення входячі в круг модвярства і кравецтва враз з додатками. Приймаються теж замовлення з власних і принесених матеріялів. Замовлення з провінції виконуються в 24 год. Ціни умірковані. Школа крою приноситься о численну клієнтелю. 148-1-2

ВАПНО, цеглу, дахівку, бляху, цемент, машини, мотори, вальці, каміння
— **продає** —
„УБУС“ Львів, Оссолінських 6. 6—10

МАШИНИ до шиття ріжних систем, спеціяльність **„KAYSER“,** як також складові части, рільничі всілякого рода, штучні навози, камінний вуголь, артикули технічні (млинські) олії машинові і матеріяли будівельні поручає:
Дім торговельно-комісовий „Схід“ в Тернополі
Валова 9 (бічна 3го Мая).

За редакцію відвічає: Юліян Лісикевич.

З друкарні Кнолера і Сина в Перемишлі